

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 16.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1869,

Τμητὴ ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΡΦΙΔΙΩΝ.

(Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.»)

Εὐσεβῆς τις πατήρ, θέλων ποτὲ νὰ ἐντοπώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ του, ὅτι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα παντὸς ἁμαρτήματος εἶναι ἀνεξάληπτα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν κουτίον πλήρες ἀπὸ καρφίδια (πρόκας) καὶ ἐν σφυρίον καὶ τὸν παρήγγειλε, λέγων, «ὁσάκις αἰσθάνῃσαι ὅτι ἔκαμες κανὲν κακὸν πρᾶγμα ἢ ἐμπήγησεν ἐν τῶν καρφιδίων εἰς ἓνα τῶν στόλων τῆς αὐτῆς.»

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ υἱὸς οὗτος, ἤλθε πρὸς τὸν πατέρα του καταλυπημένος καὶ λέγει πρὸς αὐτόν «ὦ πάτερ, πόσον κακὸν παιδίον εἶμαι! ὀλίγαι ἡμέραι παρήλθον καὶ τὸ κουτίον μὲ τὰ καρφίδια ἐκενώθη· ὅλα εἶναι ἤδη καρφωμένα εἰς τὸν στόλον. Τί νὰ κάμω! ἄχ, τί νὰ κάμω!»

«Ἄκουσον, εἶπεν ὁ πατήρ του, — ἕως τώρα ἐσημείωνες τὰ κακὰ, τὰ ὅποια ἔκαμες, εἰς τὸ ἐξῆς προσπάθησον νὰ σημεύῃς τὰ καλὰ, καὶ ὁσάκις κάμνεις τοιοῦτον, πῆγαινε καὶ ἔκθαλε ἐν τῶν καρφιδίων ἐκεῖνων.»

Παρήλθον ἔκτοτε πολλοὺς χρόνους, — μῆνες βλόκληροι καὶ ὅμως καρφιδία τινὰ ἔμενον εἰσέτι καρφωμένα εἰς τὸν στόλον μαρτυροῦντα τρόπον τινὰ ὅτι εὐκόλως μὲν ἁμαρτάνομεν, δυσκόλως ὅμως πράττομεν τὸ καλόν. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου, πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ ἐπιμονῆς κατώρθωσε νὰ ἐκθάλῃ ὅλα τὰ καρφίδια, προσελθὼν πάλιν πρὸς τὸν πατέρα του τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχε τέλος πάντων ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν του.

«Ἄλλὰ διατί κλαίεις, υἱέ μου;» ἠρώτησεν ὁ πατήρ, — ἀφοῦ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ἐκθάλῃ ὅλα τὰ καρφίδια.»

«Διότι,» — ἀπεκρίθη ὁ υἱός, — «δὲν δύναμαι νὰ ἐξαλείψω τὰς τρύπας, τὰς ὁποίας ταῦτα ἀφῆκαν εἰς

τὸν στόλον καὶ θέλουσι μένει ὡς μαρτορία ἀνεξάλειπτος ἐναντίον μου!»

Διὰ τῆς μετανοίας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν συγχώρησιν παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διὰ πονηρὸν τινα διαλογισμὸν, ἢ πονηρὰν τινα λέξιν ἢ κακὴν τινα πρᾶξιν, ἀλλ' ἡ ἐνθύμησις αὐτῶν οὐδέποτε ἐξαλείφεται ἐκ τῶν καρδιῶν μας καὶ ἐκ τῶν καρδιῶν ἐκεῖνων, οἵτινες ἤκουσαν τὴν λέξιν ἢ εἶδον τὴν πρᾶξιν. Τρομερὰ ἀλήθεια! ἅπαντες οἱ πονηροὶ ἡμῶν διαλογισμοὶ, καὶ αἱ κακαὶ λέξεις καὶ πράξεις θέλουσι μίαν ἡμέραν παρουσιασθῆ ὡς μάρτυρες ἐναντίον ἡμῶν.

Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν νὰ μὴ ἁμαρτάνωμεν· ἄς ζητῶμεν δὲ διὰ προσευχῆς πάντοτε τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι διὰ μόνης τῆς βοήθειας αὐτοῦ θέλομεν δυναθῆ νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς πάντα πειρασμόν. (Ἐφεσ. ε'. 10—18.)

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΟΗΣΙΑΝ ΤΟΥ.

(Διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.»)

Τραίνος ὁ αὐτοκράτωρ εἶπέ ποτε πρὸς τινα Ραββῖνον, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν, περὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς διαχυρίζετο, ὅτι εἶναι πανταχοῦ παρών. «Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ παρουσία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπανταχοῦ,» ἀπήντησεν ὁ Ραββῖνος, «ἀλλ' ὁ θνητὸς ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ ἴδῃ αὐτόν.»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέμενε, ὁ Ραββῖνος τὸν εἶπεν, «ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἓνα τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ πρῶτον,» καὶ συγχρόνως τὸν ἀδήγησεν ἔξω καὶ δεῖξας τὸν ἥλιον, «Ἴδὲ, ἂν δύνασαι, — εἶπε, — τὴν δόξαν τοῦ Ἡλίου.»

«Εἶναι ἀδύνατον,» ἀπήντησεν ὁ Τραίνος, ἀτεινίας πρὸς αὐτόν, «αἱ ὀφθαλμοί μου, ἐθαμβώθησαν, ἐτοφλώθησαν σχεδόν.»